

Ochi pierduți în culoarea ultimei lacrimi

Sorina

Ochi pierduți în culoarea ultimei lacrimi

Parcă dincolo de pleoape, ochii plâng,
ziua-mi pleacă legănată de un mers nătâng,
urme pe zăpada albă par bolnave patimi,
iar culoarea piere în căderi de lacrimi.

Se întrec în mine, semețe culmi de gânduri,
rostogolindu-se-n tumult ca pietrele-n intrânduri,
mai smulg din norii grei câte un firav strop,
să ud albastre flori din lemnul de isop.

Și cer apoi umilă s-așeze Dumnezeu,
doar umbra Sa pe gândul, ce-apasă-atât de greu
pe-albastre nopți ce-așteaptă, să înflorească merii,
pe culmile de gânduri din vremea primăverii.